

[Min. for tekn. samarbejde med udviklingslandene.] til at anføre, fordi det fremgik af den måde, hvorpå hr. Sigsgaard behandlede hele forslaget, at han var til det yderste kritisk indstillet over for det allermeste af det, vi lagde frem. Det er rigtigt nok, at han ikke kasse-rede det hele på en sådan måde, at han ikke mente, at der ud fra det kunne arbejdes i retning af støtteforanstaltninger og forandringer, men stort set mener jeg, at det er rigtigt at sige, at han gik ind for, at skulle vi for alvor hjælpe, så skulle vi selv have et socialistisk samfundssystem.

Det er, når vi ser på de progressive styre, som hr. Sigsgaard omtaler, vældig svært for os virkelig at få disse ting klarlagt på en måde, så vi er sikre på, hvad det er for styre, vi har med at gøre. Jeg mener derfor, det er nødvendigt, at vi fastholder den linje, vi har lagt, at vi ikke binder os til disse politiske hensyn. I de konkrete tilfælde er forholdet jo det, at man fra socialistiske lande og ikke-socialistiske lande kan komme og anmode om støtte. Det er ikke sådan, at vi har sagt nej til at yde statslån eller sende eksperter eller på anden måde yde støtte til socialistiske lande med såkaldte progressive styre. Og kommer der en henvendelse fra Chile om hjælp, ja, så vil den naturligvis blive behandlet, akkurat som alle andre andragender vil blive behandlet.

Jeg mener, at vi, når vi ser på hele denne brogede mark af problemer med udviklingslandene, der har vidt forskellige styreformer, vidt forskellige størrelser, vidt forskellige strukturer af geografisk art, vidt forskellige økonomier, vidt forskellig historie, ikke er i stand til at forenkle tingene, så vi på den måde kan dele dem op i progressive styre, progressive lande, og andre. Vi må i hvert enkelt tilfælde skønne på basis af foreliggende oplysninger, og herunder indgår naturligvis forestillingen om, i hvilket omfang vi er i stand til at fremme udviklingen, altså i hvilket omfang det pågældende land er i stand til at udnytte de muligheder, som vi tilbyder af støtte. Det indgår i kriteriet, og denne afvejning af forudsætningerne er en

afvejning, der finder sted i vore forskellige organer, i sekretariatet, i styrelsen for teknisk samarbejde; derigennem har vi et grundlag at tage stilling på i regeringen, som jeg finder er det bedst mulige.

Det kan ikke nytte at ville sige, at vi fra regeringens side eller fra styrelsens side anlægger en politik, der tager sigte på at styrke reaktionære styreformer. Det, vi ser som vor opgave, er, at vi dér, hvor vi gør en indsats, virkelig fremmer den egns muligheder for udvikling, og her nævnedes jeg udtrykkelig i mit første indlæg vor indsats over for uddannelserne. Næsten ligegyldigt hvor vi sætter ind, om det er et progressivt land eller et reaktionært land, så vil dette, at vi sætter ind på uddannelsesområdet, bidrage til, at man fremmer en udvikling i den rigtige retning, fordi man igennem uddannelserne væbnes med de midler, der skal til for at ændre på forholdene. Noget lignende gælder også dér, hvor vi fremmer den økonomiske udvikling. Alle de projekter, vi har, er placeret på steder, hvor vi kan konstatere, at der sker en udvikling af den region. At vi så ikke samtidig kan sørge for, at der sker en udvikling i andre regioner, det er en anden sag.

Må jeg sige afsluttende, at vi vil se på alle de andragender, der kommer. Kommer der et fra Chile, så bliver det taget op.

Jeg beder hr. Morten Lange undskylde, at jeg slog ham sammen med hr. Sigsgaard og fru Hanne Reintoft, men jeg tog dog også ham ud af sammenhængen til sidst. Jeg mener, at det vil være et spørgsmål, der kan overvejes, om man skal tage de private kapitaloverførsler ud af denne lov. På den anden side kan jeg ikke se, at der kan være noget som helst til hinder for, at man lader disse områder blive stående i loven om samarbejde med udviklingslandene.

(Kort bemærkning).

Sigsgaard: Ministeren mente ikke, at det kunne være danske penge, der var brugt i det sydvietnamesiske projekt. Det, der står